

Onsdag den 17. april

1. Johs. 1,1-10

Vi var selv til stede

Tre gange vender Johannes tilbage til det vidunderlige, at han og de andre apostle havde været vidner til Guds åbenbaring. Vi hørte Jesus, vi så ham, ja, vi kunne tage ham i hånden og sige: goddag! Det er altså ikke digt og fantasi, Johannes nu vil fortælle sine læsere.

Det livets ord, Johannes forkynder, er Jesus. Også i Johannes-evangeliets indledning kaldes Jesus Ordet. Som vi bruger ord til at fortælle, hvad der bor i os, således bruger Gud Ordet = Jesus til at fortælle, hvad der bor i ham.

At Jesus også kaldes livet hænger sammen med, at han –

og han alene – kan skænke det evige liv. Det kan jo kun den, der har liv i sig selv, og det har Jesus (Johs. 5,26). Når der ellers her i 1. Johs. tales om livet og det evige liv, så er det noget, der begynder her på jorden, og som skal fortsætte på den anden side af døden.

Efter sammenfatningen i v. 5 af Jesu budskab: Gud er lys, d. v. s. god og hellig, advares vi i v. 6,8 og 10 mod tre vranglærdomme.

Vers 6: Vi lyver, dersom vi siger, at vi har fællesskab med Gud, uden at det får praktiske konsekvenser på vort hverdagsliv.

Vers 8: Vi bedrager os selv, dersom vi tror, vi er syndfri.

Vers 10: Vi gør Gud til en løgner, dersom vi hævder, vi ikke har syndet.

Men omvendt: Lever vi efter Guds vilje – i lyset – og bekender vore synder, da tilgiver Gud dem for Jesu skyld.

Jesu blod renses fra al synd

Torsdag den 18. april

1. Johs. 2,1-11

For at I ikke skal synde

Alt kan misforstås – også det, Johannes havde skrevet i kap. 1 om synden. Meningen var naturligvis ikke, at så kan kristne bare synde los. Men før Johannes gør det helt klart for sine læsere, hvad han mener med »for at I ikke skal synde«, viser han dem, hvad Jesus nu er, og hvad han engang gjorde.

Vers 1: Han er vor talsmand – advokat – hos Gud.

Vers 2: Grunden til, at Jesus kan tale vor sag nu, er, at han engang sonede hele verdens synd – også vor!

De to første vers danner altså grundlaget for de følgende formaninger. Den, der i sandhed siger: Jeg kender Gud (v. 4), jeg bliver i livssamfund med Kristus (v. 6), og jeg er i lyset (v. 9), kan ikke leve, som om intet var hændt. Nej,

han holder Guds bud, lever i overensstemmelse med Guds vilje og har Jesus som sit forbillede.

Den, der kender Jesus som forsoner, er skyldig at vandre, som Jesus vandrede! (v. 6). Selv om ingen bliver kristen ved at leve efter Kristi forbillede, siges den kristne alligevel at være skyldig at vandre, som Jesus gjorde. Den side af evangeliet glemmer vi vist ofte!

Hvad Johannes især tænker på, er vort forhold til trosfællen. Elsker jeg ham ikke, hader jeg ham. Nogen mellemting gives ikke. Hvilket nok kan få det til at ryste i én! Men det er ikke et nyt påhit af Johannes (v. 7). Det er, hvad der altid har hørt med til det apostoliske vidnesbyrd – og det gik tilbage til Jesus I sin fylde blev kærligheden åbenbaret af ham – derfor er det også et nyt bud (v. 8).

Den, der elsker, er i lyset. Den, der hader, er i mørket.

Fredag den 19. april

1. Johs. 2,12-17

Elsk ikke verden!

Inden Johannes sætter ind med den vigtige advarsel i v. 15: Elsk ikke verden, opmuntrer han sine læsere. Han viser dem, hvilke privilegier de ejer: De har syndernes forladelse. Den kender den evige Gud. Og de har sejret over den Onde. Kan dette også siges om os – og det kan det jo – hvad kan vi så ønske os mere?

Det er ikke let at afgøre, om Johannes i v. 12-14 tænker på en kristen familie (børn, unge og ældre) eller på børnene = læserne, som så deles op i 2 grupper: 1) de erfarne kristne, og 2) de nyomvendte. Helt afgørende er det imidlertid, at vi ser, at vor eneste styrke som kristne er, at Guds ord bliver i os og gør sin virkning med os (v. 14).

Og så kommer formaningen: Elsk ikke verden! Hvorfor? Fordi verdens begær, havesyge og praleri skal forgå. Verdens tænke- og handlemåde skal den kristne afholde sig fra.

Enten elsker man Gud – eller også elsker man verden. Neutralitet gives altså heller ikke her. Men lige så stærkt som det her siges, at vi ikke må elske verden, lige så stærkt hedder det i 4,9, at Gud sendte sin Søn til verden, og dermed sonede verdens synd (2,2). Jesu komme er således både udtryk for Guds vrede over synden – verden – og hans kærlighed til syndere, som også kan kaldes verden. Således skal også vort forhold til verden være.

Elsk ikke verden! Og samtidig: Mød verden med den guddommelige kærlighed!

Lørdag den 20. april

1. Johs. 2,18-29

Nu er det de sidste tider

Enhver, der fornægter Jesus, er en antikrist! Dem var der mange af på Jesu tid, og de er ikke blevet færre idag. Antikristerne er forløbere for endetidens store Antikrist.

Det forfærdelige var, at disse modstandere af Jesus selv troede at være Guds børn. Engang kom de i menigheden – de var døbt og havde del i den sande tro, men faldt fra (v. 19). Og så skiller disse modstandere sig ud, men skaber forvirring i menigheden ved at fornægte, at mennesket Jesus var Messias, Guds Søn. Vort syn på Jesus er altså ikke ligegyldigt. Lærer vi falsk om ham, lærer vi falsk om og mister derved fællesskabet med Gud (v. 22). Derfor opfordrer Johannes os til at blive ved det gamle budskab om Jesus. Så har vi fællesskab med Jesus og Gud, og det fører det evige liv med sig (v. 25). Vi skal i så fald ikke kastes bort fra Jesus, når han kommer igen (v. 28). I kampen mod vranglærerne (= antikristerne) står de kristne heldigvis ikke alene. Vi har en salvelse (v. 20 og 27), d. v. s. vi har fået Helligånden. Når vranglærerne kommer med deres nye påfund om, at mennesket Jesus ikke er Guds søn, skal Helligånden lære os sandt om Jesus.

Helligånden kan aldrig lære falsk om Jesus. Helligånden er jo sandhedens ånd, som minder os om og klargør alt, hvad Jesus har sagt og gjort. (Johs. 14,26). Dermed herliggøres Jesus! Hvilken frimodighed det skulle give os: Enhver der er – og bliver – i Kristus, har Helligånden, som skal hjælpe os i kampen mod dem, der vil føre os vild.

Bliv i ham!

Søndag den 21. april

1. Johs. 3,1-10

Se, hvor stor en kærlighed!

Det nødvendige forspil til de vanskelige ord om, at en kristen ikke gør synd, ikke synder, ja, ikke kan synde (v. 4-10) hører vi i v. 1-3: Det er alene Guds kærligheds skyld, at vi må kaldes – og i sandhed er – Guds børn. At have den almægtige og suveræne Gud til sin far, er vel det største et menneske kan opnå på denne jord. Men så længe vi lever på jorden, tror vi. Engang, når Kristus kommer igen, skal vi ikke længere tro ham, så skal vi se ham, som han er. Med dette håb for øje, skal man rense sig selv (v. 3) d. v. s. leve i retfærdigheden.

Og så kommer det, vi føler som en stor vanskelighed. I kap. 1 hørte vi om, at alle – også de kristne – synder og trænger til tilgivelse. Her siges der nu, at kristne ikke synder. Heraf kan sluttes, at der ikke i kap. 3 kan være tale om en syndfrihedslære, altså at vi på denne jord kan blive syndfri.

Hvad tænkes der da på? Ja, situationen er jo den, at vranglærerne har tilsidesat de etiske bud og budet om broderkærligheden. Til sådanne, som nok kalder sig »Guds børn« (jfr. v. 3), men ikke er det, kan det ikke lyde kraftigt nok: Eftersom Kristus kæmpede imod og borttog synden, kan I ikke have noget med den at gøre (v. 5). Lige-gyldigheden med synden røbede læserne. V. 4-10 er ord til

dem af os, der synder på nåden, dem, der slår sig til ro med, at ens kristne liv alligevel ikke kan blive bedre, så længe vi har et kød. En sådan resignation er farlig. Helligånden er da også en frigørende magt. Men v. 4-10 er ikke ord til dem, der tror, at de selv af egne kræfter kan leve et syndfrit liv, og heller ikke til dem, der er ved at bukke under for synden. Sådanne skal henvises til 2,2 og 4,9. Og det alene!

Enhver, der bliver i ham, synder ikke.

Mandag den 22. april

1. Johs. 3,11-24

Fra døden til livet

Kendetegnet på, at vi er gået over fra døden til livet, er, at vi elsker hinanden. Årsagen er Jesu blod, men kendetegnet kærligheden! Hermed sigtes der især til broderkærligheden, men i den kristne broderkærlighed ligger kærligheden til alle mennesker.

Hadet må vi lade andre om – verden nemlig! Ja, den værste gudsbespotter skal ikke mødes af os med had, men derimod med en opsøgende kærlighed.

Dem, der ikke lever i kærlighed, men tilsidesætter den, er som Kain. Vranglærerne – Kain – Djævelen (jfr. v. 9) har hadet, og kan ikke andet end hade Guds børn. Det skal vi såmænd ikke undre os over. De lever jo i døden og forbliver der. Guds børn – Abel – Kristus, har kærlighed. Og dermed har de det evige liv.

Læg mærke til, hvorledes vi finder ud af, hvad sand kristen kærlighed er. Vi ser på Jesu frivillige offer (v. 16). Men for at vi ikke bare skal tro, at kærligheden skal øves, når der kræves store ofre, kommer Johannes med et eksempel i v. 17: Kender du en, der lider nød – så hjælp ham da! Giv ham at spise!

Selv om vi alligevel falder i synd, og vor samvittighed

da anklager os, så er Gud dog større end vor samvittighed og vore følelser. Han er altid stor i sin nåde mod dem, der søger tilgivelse (v. 19-20). Og så kan vi bede – og han har lovet at høre!

Budet, vi skal holde, sammenfattes i v. 23-24: Det er at tro på Kristus og leve i kærligheden. Det at tro og elske er en gave af Ånden, lige så vel som visheden om at Gud bliver i os, også er Helligåndens gave.

Den, som har jordisk gods.....

Tirsdag den 23. april

1. Johs. 4,1-12

Prøv ånderne!

Ikke enhver, der siger noget om Jesus, har Sandhedens Ånd. Løgnprofeterne (v. 1) = antikristerne (2,22) = modstanderne har naturligvis talt meget om Jesus, men de talte på en forkert måde, som vildførte mennesker.

Kun den, der fastholder enheden af, at mennesket Jesus er Kristus, Guds salvede, kommet fra Gud, kun det menneske er af Gud. Forkynder man bare, at Jesus er et stort menneske, er man af Antikrist. Og det er man åbenbart også, dersom man ikke tager hans menneskelighed alvorligt. Han er jo Gudsmennesket, menneske og Gud i én person, hvor vanskeligt det end er for os at forstå og udtrykke i ord.

De, der nok taler om Jesus, men på en forkert måde, er af verden. I v. 7-12 vender Johannes atter tilbage til sit favorittema: den indbyrdes kærlighed, som der nok af os alle kan tales store ord om, men som vi alle har så svært ved at realisere.

At Gud er kærlighed, og at Guds kærlighed har vist sig i Jesus, begrundes, at vi skal elske hverandre (v. 11). Vi opfordres til at elske hverandre, fordi Gud har elsket os først. Men, som Gud ikke elsker med ord, men i gerning –

ved at lade Jesus dø for os – så skal vi heller ikke blot elske med ord.

I Kristus har vi mødt Guds kærlighed, og i livssamfund med ham møder vi hinanden med kærlighed.

Gud er kærlighed (v. 8). Mange siger: Kærlighed er Gud, og lader så alt, hvad man har lyst til gå ind under kærlighedens betegnelse. Dette er som regel skjult egoisme.

Gud er kærlighed. Det har han kraftigst vist i Jesus.

Onsdag den 24. april

1. Johs. 4,13-21

Kærlighedens højdepunkt

Ved tro på Jesus er vi i Gud, og Gud er i os. Det ved vi, fordi Gud har givet os Helligånden (v. 13). Som kristne tror vi jo på den treenige Gud.

Herefter vidner Johannes om Jesus som verdens frelser. Og han vil understrege, at vi, når vi er kommet til tro på ham – når han er blevet *vor* frelser – også bekender det. Tro og bekendelse hører nøje sammen, ja, det, at vi beken-der Jesus som vor frelser, er jo kort og godt det ydre udtryk for, at vi er kommet til tro på ham.

Hvad følger nu af, at Gud er kærlighed? Og vi bliver i denne kærlighed? Så har vi frimodighed på dommens dag! (v. 17). Vi har da intet at frygte – intet!

Den kærlighed, Gud elsker Jesus med i Himmelen, elsker han også os med, mens vi er på denne jord. (v. 17 b). Og den dag, vi skal stå ansigt til ansigt med Gud, er det ikke anderledes. For den, der er omsluttet af Guds kærlighed på jorden, skal også være det på dommens dag. Hvilket evangelium til os! Det er kærlighedens højdepunkt! Men denne herlige nyhed gives os *ikke fordi vi elsker ham*. Nej, først elskede han os, den gang vi ikke elskede ham. Nu elsker vi, *fordi han elskede os først* (v. 19).

Det er magtpåliggende for Johannes at få understreget,

at vor kærlighed til Gud ikke skal gå hen og blive romantik og tomme ord (v. 20).

Den, der elsker Gud, elsker sin broder.

Torsdag den 25. april

1. Johs. 5,1-12

Kærligheden og troen

Et af de udtryk, vi flere gange møder i 1. Johs., er, at de kristne er født af Gud (v. 1). Hermed angives, at vi har fået Gud til vor Far, og samtidig er vi med de andre kristne sat ind i en ny familie, hvis kendetegn er, at familien er elsket af Gud, og familiemedlemmerne gensidigt elsker hverandre. De andre er jo ens »søskende«.

Som så ofte før i dette brev betoner Johannes, at det at tro på Jesus og leve et liv efter Guds vilje er en enhed. Selv om det er rigtigt, at moral ikke er kristendom, kan moral og kristendom dog aldrig skilles. Derfor er det helt forkert, når nogle hævder, at kristendom ikke har noget med moral at gøre.

Kun den tro, som griber om Jesus som Guds Søn, kan overvinde den gudfjendske verden (v. 4-5). Den sande tro får sin kraft ved at rette sit blik mod Guds Søn, som ved sin korsdød sonede vore synder. Her viste Gud jo, hvor god han er.

Hvad er det for 3 vidner, der omtales i v. 6-8? 1) Vandet er Jesu dåb (Mark. 1,11: »Du er min søn den elskede, i dig har jeg velbehag. 2) Blodet er Jesu død, og 3) Ånden er Helligånden.

I sin dåb går Jesus på stedfortrædende måde ind i vor situation. Det samme gør han ved sin død. Der tager han vor straf på sig. Og Helligånden gør disse gudshandlinger levende for vore hjerter. Den, der derfor tager imod vidnesbyrdet fra Gud, har livet. Livet her og nu, men også på den anden side graven: det evige liv.

Her gælder der et enten-eller. Enten har man Sønnen – Jesus – og så har man det evige liv. Eller også har man ikke Sønnen, og så er det den evige død (v. 12).

Den, der har Sønnen, har livet.

Fredag den 26. april

1. Johs. 5,13-21

Før at I skal vide

Johannes er ved at afslutte sit brev. Mens Johannesevangeliet er skrevet for at fremkalde tro (Johs. 20,31: »Dette skriver jeg, for at I skal tro . . .) er dette brevets sigte at understrege, at de, der har den sande tro, har evigt liv (v. 13). Og de, der ejer livet, har den forret, at de må bede til deres far, til Gud. Og vi ved, at han altid hører os.

Hvad der særligt ligger Johannes på sinde her, er at bede for svage kristne (v. 16). Hvis en medkristen forsynder sig, skal jeg ikke godte mig, men tværtimod bede for ham. Han og jeg er jo i slægt med hinanden: syndere, som lever af Guds tilgivende kærlighed i Jesus Kristus.

Hvad der tænkes på med »synden til døden« (v. 16-17) er ikke helt let at afgøre. Måske er det det fuldt gennemførte frafald. Men her må vi igen minde hinanden om de to tanker, som løber igennem hele brevet: 1) den dybe ængstelse for at synde, og 2) at vi må komme til Jesus med al vor synd, da han jo har sonet den (2,2).

Da Guds Søn har åbenbaret os sandheden om Gud, sandheden om os selv og sandheden om det kristne liv, så lad os ikke længer leve, som om vi ikke kendte sandheden, som om Jesus aldrig havde sagt et ord!

Og lad os høre formaningen: Tag jer i vare for afguderne (v. 21). Dem er der nemlig også en række af i dag. De har forskellige ansigter, men de fører alle bort fra Kristus.

Vi véd, at vi er af Gud